

Nicaragua: ett överskott av fascism

Spanjoren Juan Manuel Olarieta, som kommenterar vad som händer i sitt land, hävdar att där råder det inte någon brist på yttrandefrihet, utan snarare ett överskott av fascism. Denna fras kan användas för att beskriva vad som händer i Nicaragua idag. De som anklagar Sandinistregeringen för "repressiva handlingar" och "angrepp mot yttrandefriheten", uppvisar med sitt beteende egentligen ett överskott av fascism.

De så kallade "oppositionsprotesterna" började i Managua den 18 april. Nästan 50 dagar har gått och under den tiden har mycket vatten runnit under broarna, liksom även mycket blod. Men det sistnämnda kan inte skyllas på Daniel Ortegas regering, polisen eller armén, utan på beväpnade falanger som idag har som huvudsakliga mål att störta regeringen för att återinföra "neoliberal demokrati".

Man kan säga att motståndarna till sandinismen har en laglig rätt att opponera sig mot Daniel Ortegas regering och även att konfrontera den. Men om de som strävar efter detta utger sig för att vara demokrater borde de använda demokratiska metoder. Det vill säga de borde organisera sig politiskt, vinna medlemmar bland medborgarna, ställa upp i val och besegra FSLN via valurnorna. Men det gör de inte.

När de senaste valen ägde rum, i slutet av 2016, var oppositionen splittrad och förlorade möjligheten att visa sig som ett livskraftigt alternativ som skulle kunna intressera Nicaraguas folk. Sandinisterna fick en stor och Daniel Ortega omvaldes med 72% av rösterna.

När vi tittar tillbaka i historien ska vi komma ihåg att Sandinisterna kom till makten i juli 1979 med vapen i handen, inte mot en demokratisk regim eller en folkvald president, utan de störtade en grym diktator som i 50 år hållit landet i ett järngrepp. Kampen mot Somozaregimen - denna "blodiga ätt" - kostade Nicaragua hundra tusen döda. Några stupade före segern och andra efteråt, för den segrande revolution accepterades inte, utan bekämpades brutalt av USA, som organiserade en aggression utifrån.

När oppositionen vann valet 1990 klamrade sig inte sandinisterna kvar vid makten, och inte heller tog de till vapen för att hindra motståndarnas tillträde. De överlämnade demokratiskt landets ledning och ägnade sig åt att arbeta i den sociala basen för att återvinna befolkningens förtroende. Och detta fick de 2007. Det året försökte Sandinisterna skapa en väg för utveckling och framåtskridande genom att förespråka en slags "nationell överenskommelse" och "pakt" med näringslivet och den kyrkliga hierarkin, som tillsammans hade motsatt sig radikala förändringar under föregående period. Båda dessa krafter sökte genom detta "avtal" bakbinda regeringen och omöjliggöra verkliga förändringar. Men de lyckades inte med det. Den sociala dynamiken genomdrev väsentliga förändringar i landet och skapade en våg av sociala och politiska framsteg som blev ostoppbara. Och det är detta som är bakgrunden till det som händer idag.

Den föreslagna förändringen i socialförsäkringssystemet var bara en förevändning för protesterna, vilket styrks av det faktum att förslaget drogs tillbaka nästan omedelbart. Men "protesten" fortsatte, med ett annat krav: att Ortega avgår och att regeringen byts ut. Ett "maximalistisk" krav som helt saknar ekonomisk, politisk eller social grund.

Protesterna har hållit på i nästan 50 dagar och terroristaktioner genomförs i Masaya, Estelí, León, Matagalpa och Managua. Som ett resultat av dessa har omkring hundra personer dött och enorma materiella skador har orsakats på offentlig och privat egendom. Våldsamma aktioner har ägt rum i olika städer i landet. Terroristvåldet som drabbade Venezuela mellan april och juli förra året och som nu nästan fallit i glömska, har flyttats över till Nicaragua.

Dessa "guarimbas" bytte land och "flyttade" som genom ett trollslag till Nicaragua, denna gång i händerna på skrämmande kriminella gäng från USA. Som om de vore inkallade, dök unga salvadoraner, honduraner och personer från andra länder, organiserade i grymma gäng, "Maras Salvatruchas" upp, och genomförde attacker, blockerade vägar och använde granatkastare och andra vapen. Allt detta kan verkligen kallas "ett överskott av fascism".

Hur har de kunnat organiseras, beväpnas och finansieras så länge och operera utan att straffas? Det hade inte varit möjligt i de flesta länder. Vi kan börja med att nämna Peru, där Comandando de Acción del APRA den 5 februari 1975 genomförde en barbarisk förstörelse. Det började kl 10:00 och kl 14:00 utlystes undantagstillstånd, upphävande av medborgerliga rättigheter, utgångsförbud och krigslagar. I Brasilien mobiliserade Temer nyligen armén för att attackera kåkstäderna; och i Chile attackerar karabinjärer alla demonstranter som protesterar. I Nicaragua gör man inte så.

Och man gör inte så därför att regeringen frivilligt beslutade att inte kalla in armén, och polisen fick stanna i sina kaserner. Dessutom får polisen i Nicaragua - liksom i Venezuela - inte använda skjutvapen. Det är detta som förklarar hur de väpnade gängen idag kan härja fritt i Sandinos land. Och så ren är Ortega-regeringens inställning i frågan, att inte ens OAS har vågat klandra den för dödsfallen. Luis Almagro själv har varit tvungen att konfrontera dessa uppviglare och han anklagade dem för att hysa "kupplaner". Bevisen i den riktningen är helt enkelt överväldigande.

Folkets svar har varit tydligt. Stora massmobiliseringar till Sandinistregeringens försvar ägde rum den 30 april, vid firandet av första maj, och mer nyligen, den 30 maj, på Mors Dag. Men innan dess har det varit folkliga konserter i nästan varje stad i landet, fredskonferenser, upprop till nationell enighet och fredliga folkliga demonstrationer. Folket har överallt gått ut på gatorna för att kräva ett slut på terroristvåldet som ostraffat härjar i Nicaragua.

Men allt har en gräns. Fredskonferenser kan vara uppmuntrande och böner kan stärka de troende, men terroristhandlingarna upphör inte så länge som fienden känner att de kan gå vidare. Och det måste mötas utan eftergifter. På den internationella arenan finns det de som, kanske i god tro, är tveksamma till de faktiska omständigheterna i Nicaragua och "ansluter sig" till uttalanden från "oppositionen" och visar därmed en naiv känsla för "demokrati". För dem måste vi förklara mycket tydligt: om vi pönerar att Nicaraguas folk besegras och Sandinist-regeringen faller, kommer inte Ortega att efterträdas av någon fantastisk borgerlig demokrati, utan av en nynazistisk regim inspirerad av IMF och Världsbanken, under beskydd av NATO, som redan finns närvarande i Vårt Amerika tack vare den "begäran" Juan Manuel Santos gjort i Colombias namn.

Vi ska alltså inte hysa några illusioner. Man måste förstå att det behövs konkreta åtgärder för att krossa reaktionen, för det som står på spel är inte vad som helst: det handlar om ett folks öde som alla latinamerikaner har en skyldighet att försvara, utan fördomar eller fega reservationer; precis som José Carlos Mariátegui påpekade på sin tid.

El Digital 180605

<https://www.el19digital.com/articulos/ver/titulo:77752-nicaragua-exceso-de-fascismo>